

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: **CEC Praha a.s.**
sídlem Pobřežní 18/16, Praha 8

proti
žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu**
sídlem Washingtonova 7, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 22. 5. 2020, č. j. 118504-30/2020-510000-12

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalobci **se vrací** přeplatek soudního poplatku ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí ředitele žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým byly zamítnuty námitky Ing. Davida

Jánošíka, insolvenčního správce společnosti SLOT GROUP, a.s. (dále jen „**právní předchůdce žalobce**“) proti zadržení věci ve smyslu § 121 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o hazardních hrách**“). K zadržení věci došlo na základě kontroly uskutečněné dne 11. 2. 2020 v provozovně právního předchůdce žalobce STAR ARENA ANDĚL, Štefánikova 230/7, 150 00 Praha 5 – Smíchov, kde žalovaný zadržel celkem 22 kusů technických herních zařízení (videoloterijních terminálů), hotovost ve výši 558 540 Kč, 8 nulovacích klíčů s dvěma kartami a 47 klíčů k technickým hracím zařízením. Po zadržení věci nabyt ke dni 1. 4. 2020 vlastnické právo k zadrženým věcem žalobce, a to na základě smlouvy o prodeji závodu z majetkové podstaty ze dne 20. 2. 2020 (totožná žaloba podaná Ing. Jánošíkem a právní předchůdcem žalobce byla zdejší soudem odmítnuta usnesením ze dne 5. 8. 2020, č. j. 18 Af 8/2020 - 74).

2. K zadržení věci žalovaný přistoupil pro podezření, že právní předchůdce žalobce provozoval technická hrací zařízení bez příslušného povolení, tedy v rozporu se zákonem o hazardních hrách, neboť povolení, která při kontrole předložil, neodpovídala povolením evidovaným Ministerstvem financí (dále jen „**Ministerstvo**“). Podezření vycházelo z existence rozdílných znění dvou rozhodnutí Ministerstva ze dne 25. 9. 2015, a to č. j. MF-38884/2015/34-4 a č. j. MF-38884/2015/34-5 (dále jen „**změnová rozhodnutí z roku 2015**“). Těmito rozhodnutími byla podle verze předložené při kontrole změněna mimo jiné čtyři rozhodnutí Ministerstva (dále jen „**původní rozhodnutí z roku 2013**“) ze dne 6. 9. 2013, č. j. MF-84415/A/2013/34 (hra „**IVT SYNOT**“), ze dne 1. 10. 2013, č. j. MF-96553/A/2013/34 (hra „**APOLLO GAMES VLT**“), ze dne 22. 10. 2013, č. j. MF-105176/A/2013/34 (hra „**MULTI LOTTO**“) a ze dne 4. 11. 2013, č. j. MF-107736/A/2013/34 (hra „**KAJOT VLT**“). Změnová rozhodnutí z roku 2015 předložená při kontrole, která měla dokládat změnu provozovatele technických herních zařízení ze společnosti MASOX, a. s. (dále jen „**MASOX**“) na právního předchůdce žalobce, ovšem svým zněním neodpovídala rozhodnutím evidovaným ve spisovém materiálu Ministerstva ani v Informačním systému pro Státní dozor nad loteriemi a sázkami (SDSL); původní rozhodnutí z roku 2013 předložená při kontrole pak byla obsahově shodná s dříve Ministerstvem evidovanými rozhodnutími.

II. Napadené rozhodnutí

3. Ředitel žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal průběh kontroly a okolnosti zadržení věcí, vč. toho, jaké listiny byly žalovanému při kontrole předloženy. Podrobně také rekapituloval námitky Ing. Jánošíka, k nimž především uvedl, že nepochybně, že změnová rozhodnutí z roku 2015 byla vydána v souladu se správní praxí Ministerstva, zavedenou pro případy, kdy dojde k prodeji obchodního závodu. Změna rozhodnutí o povolení v takovém případě umožňuje v provozování hazardních nabyvateli závodu kontinuálně pokračovat, podle ředitele žalovaného však existovalo důvodné podezření, že právní předchůdce žalobce platné a účinné rozhodnutí nemá.
4. Originály změnových rozhodnutí z roku 2015 vedené Ministerstvem totiž oproti jejich verzi předložené při kontrole nepřeváděly ze společnosti MASOX na právního předchůdce žalobce platná povolení k provozování hazardní hry v době kontroly – původní rozhodnutí z roku 2013. Kontrolní skupina proto důvodně pojala podezření, že předložená změnová rozhodnutí z roku 2015 neopravňovala právního předchůdce žalobce k provozování hazardních her na základě těchto původních rozhodnutí. Ředitel žalovaného tak odmítl námitku, že z předložených dokladů jednoznačně vyplývá, že namísto dosavadního provozovatele společnosti MASOX se provozovatelem sázkové hry stal právní předchůdce žalobce.

III. Žaloba

5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce zejména odmítl, že by ve světle informací, které měl žalovaný v době posouzení námitek, byl odůvodněn závěr o existenci „*důvodného podezření*“, že v předmětné provozovně docházelo k provozování hazardní hry, k níž by žalobce neměl žádné povolení. Pracovníkům žalovaného byly již v době kontroly předloženy změnová rozhodnutí z roku 2015 s vyznačenou doložkou právní moci dne 26. 9. 2015. Z těchto rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že namísto dosavadního provozovatele MASOX se provozovatelem sázkové hry povolené mj. i původními rozhodnutí z roku 2013, stává právní předchůdce žalobce. Změnová rozhodnutí z roku 2015, jež byla prokazatelně vydána a správními orgány po dobu více než čtyř let respektována, jsou platná a účinná a nadaná presumpcí správnosti. Žalovaný nezpochybňoval, že Změnová rozhodnutí z roku 2015 byla vydána, a to na základě skutečné žádosti společnosti MASOX a právního předchůdce žalobce; ta se přitom vztahovala ke všem provozovaným sázkovým hrám. Své důvodné podezření žalovaný zakládá výhradně na zjištění, že ve spisech Ministerstva se mělo objevit jiné znění změnových rozhodnutí z roku 2015, než jakým disponuje žalobce (ve výčtu rozhodnutí chyběla původní rozhodnutí z roku 2013). Právní předchůdce žalobce však od Ministerstva převzal pouze změnová rozhodnutí z roku 2015 ve znění, které bylo předloženo žalovanému, přičemž si nedokáže vysvětlit, proč by v evidenci Ministerstva bylo založené jiné znění rozhodnutí; je-li tomu tak, nelze to v žádném případě přičítat k tíži žalobce.
6. Tvrzení žalovaného, že s předloženými změnovými rozhodnutími nekoresponduje ani Ministerstvem evidovaná žádost je pak zjevně nesprávné, neboť tato rozhodnutí byla vydána na základě žádosti datované dnem 20. 8. 2015 a tato žádost se týkala všech sázkových her. V textu žádosti jsou vyjmenována i původní rozhodnutí z roku 2013. V tomto případě tak žalovaný odůvodnil své podezření nepravdivou informací. Žalobce k tomu doplnil, že Ministerstvo žádosti v plném rozsahu vyhovělo a žalobci není známo, že by snad byla žádost částečně zamítnuta. Ministerstvo tak muselo žadatelům doručit rozhodnutí ve znění, které se týkalo všech rozhodnutí o povolení. Žalobce nechtěl spekulovat, proč se ve spisech Ministerstva po více než čtyřech letech mělo objevit jiné znění rozhodnutí, než které převzal, nesporným však zůstává, že tato rozhodnutí opravňovala žalobce (jeho právního předchůdce) k provozování sázkových her, vč. těch provozovaných v předmětné provozovně.
7. Podle žalobce je zřejmé, že ve věci nebyly splněny zákonné předpoklady pro opatření ve smyslu § 121 zákona o hazardních hrách, zadržení věcí (a jejich následné odnětí) proto bylo nezákonné. Žalobce v tomto směru odkázal i na skutečnost, že obsahově podobné žaloby podával i proti souvisejícím rozhodnutím jiných celních úřadů, konkrétně ke Krajskému soudu v Brně. Uvedl přitom, že jmenovaný soud jeho žalobám vyhověl a rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj zrušil. Za všechny pak blíže citoval rozsudek ze dne 10. 7. 2020, č. j. 62 A 82/2020 - 91.
8. S ohledem na výše uvedené pak žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.
9. K uvedenému pak soud na okraj dodává, že zároveň se žalobou podal žalobce i návrh na vydání předběžného opatření, který soud usnesením ze dne 5. 8. 2020, č. j. 18 Af 9/2020 - 78, zamítl.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve popsal vývoj celé věci. K žalobním námitkám pak předně uvedl, že ty se částečně shodují s námitkami, které byly uplatněny proti opatření o zadržení věci a se kterými se již vypořádal v napadeném rozhodnutí. K vlastnímu průběhu kontroly pak uvedl, že předložená změnová rozhodnutí z roku 2015 byla kontrolní skupinou žalovaného ověřena prostřednictvím odboru Dohledu Generálního ředitelství cel (dále jen „GŘC“) u Ministerstva, přičemž toto ověření je patrné též z pořízeného audiovizuálního záznamu, který byl dne 11. 2. 2020 v provozovně pořízen. Ministerstvo k tomu sdělilo, že předložená změnová rozhodnutí se neshodují s dokumenty, které eviduje pod č. j. MF-38884/2015/34-4 a č. j. MF-38884/2015/34-5 ve spisech. Předložená změnová rozhodnutí nejsou evidována v předkládaném znění ani v SDSL. S předloženými změnovými rozhodnutími nekoresponduje ani evidovaná žádost týkající se daného povolení. Uvedenému pak podle žalovaného odpovídá též písemné potvrzení těchto informací, evidované žalovaným ve správním spisu.
11. Z těchto důvodů kontrolní skupina zcela oprávněně pojala podezření, že předložená změnová rozhodnutí neopravňují kontrolovanou osobu provozovat prostřednictvím loteriijních terminálů hazardní hry, provozované dle původních rozhodnutí z roku 2013. Platnost předložených rozhodnutí totiž zpochybnil sám správní orgán, který měl tato povolení vydat. Z výše uvedeného vzniklo důvodné podezření, že provozování hazardních her je v rozporu se zákonem o hazardních hrách, konkrétně že právnímu předchůdci žalobce nebylo vydáno platné a účinné povolení; zároveň žalovanému není známo, že existuje jiné platné povolení, na základě kterého by mohl žalobce v provozovně provozovat hazardní hru. Žalovaný dále vyhodnotil, že v tomto případě existují závažné nesrovnalosti v obsahu předmětných dokumentů a může se tedy jednat o spáchání trestného činu padělání veřejné listiny; proto tento skutek předal orgánu činnému v trestním řízení.
12. Žalovaný také poukázal na to, že kontrola provedená dne 11. 2. 2020 byla součástí vyhlášené celorepublikové kontrolní akce „Bujón“ zaměřené na kontrolu provozoven právního předchůdce žalobce po celém území České republiky. Z tohoto důvodu žalovaný dodatečně založil do spisu podklady, na základě kterých byla tato kontrolní akce vyhlášena. Žádost GŘC o vyjádření k problematice povolení ze dne 20. 1. 2020, č. j. 3823/2020-900000-331.1, a odpověď Ministerstva na tuto žádost ze dne 24. 1. 2020, č. j. MF-1932/2020/7303-2, prokazují, že ohledně existence platných povolení, která měla právního předchůdce žalobce opravňovat k provozování technických zařízení, panovaly pochybnosti již před zahájením kontroly. Žalovaný přitom na svém názoru trval i přesto, že z žaloby vyplývalo, že Krajský soud v Brně měl svými rozsudky zrušit rozhodnutí o námitkách proti opatření o zadržení věci v jiných případech.
13. Dále žalovaný doplnil, že v projednávaném případě nebyly důkazy pro ospravedlnění zadržení věci získávány až zpětně, tedy až po zadržení věci. Jak vyplývá ze spisového materiálu, členové kontrolní skupiny prověřovali předložená povolení již během kontrolních úkonů v provozovně dne 11. 2. 2020, a to pomocí telefonické a online komunikace s Odborem Dohledu GŘC a s Ministerstvem. Žalovaný si také vyžádal od GŘC podklady, na základě kterých byla nařízena kontrolní akce „Bujón“; v přípisu ze dne 24. 1. 2020 přitom Ministerstvo sdělilo, že neeviduje žádné platné povolení k provozování technických zařízení vydané právnímu předchůdci žalobce podle zákona o loteriích.
14. K námitce, že žalovaný ani žádný jiný správní orgán dosud nezahájil správní řízení pro porušení zákona o hazardních hrách, žalovaný uvedl, že kontrola ohledně dodržování zákona

o hazardních hrách byla řádně ukončena v souladu s kontrolním řádem dne 20. 5. 2020 marným uplynutím lhůty pro podání námitek proti protokolu o kontrole. Následně žalovaný prověřoval skutek kvůli možnému spáchání protiprávního jednání. Dne 2. 7. 2020 věc včetně zadržených věcí předal orgánu činnému v trestním řízení s podezřením na spáchání trestného činu.

15. Závěrem svého vyjádření pak žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V. Replika žalobce

16. Ve své replice k vyjádření žalovaného žalobce nejprve opět poukázal na zrušující rozsudky Krajského soudu v Brně a dále pak na rozsudky Krajského soudu v Ostravě, který v totožné věci dospěl taktéž k obdobným závěrům. Interpretace pojmu „důvodné podezření“ ze strany těchto soudů je přitom v souladu s dosavadní interpretací, kterou zastává konstantní judikatura v jiných oblastech správního práva, zejména ve vztahu k oprávněním Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva musí být podezření na porušování zákona při prohlídce, ke které jsou správní orgány oprávněny bez soudního příkazu, zjevné správnímu soudu jako objektivnímu pozorovateli, který *ex post* přezkoumává zákonnost opatření.
17. Žalobce dále uvedl, že v době přijetí opatření o zadržení věcí byly zřetelné jen nesrovnalosti v evidenci Ministerstva, jež ovšem trpěla nedostatky. Upozornil přitom na to, že ani původní

rozhodnutí z roku 2013 nebyla na začátku roku 2020 v systému SDSL řádně zaevidována, jak potvrdilo samo Ministerstvo. K tomu žalobce podrobně popsal a doložil komunikaci mezi GŘC a Ministerstvem a dovozoval, že i Ministerstvo si konkrétně ve svém dopise ze dne 24. 1. 2020 bylo vědomo nedostatků ve své evidenci i spisové dokumentaci. GŘC, z jehož informací žalovaný při kontrole vycházel, přitom muselo být z korespondence s Ministerstvem známo, že systém SDSL není v projednávané věci spolehlivým zdrojem informací. Žalobce zde upozornil i na dopis Ministerstva ze dne 7. 2. 2020, z něhož má vyplývat, že do systému SDSL musela být zapsána změna ohledně původních povolení z roku 2013, kdy byl jako provozovatel zapsán právní předchůdce žalobce. Toto sdělení taktéž odporuje tvrzení Ministerstva ze dne 24. 1. 2020, že to nedisponuje informací o změně oprávněného subjektu.

18. Žalobce dále poukázal na to, že dopisem ze dne 11. 2. 2020 (elektronicky ovšem podepsaným až 12. 2. 2020) Ministerstvo odpovědělo na žádost GŘC o prověření změnových rozhodnutí z roku 2015 předložených při kontrolách. Změnová rozhodnutí zaslaná Ministerstvem ovšem neobsahují doložku právní moci, pouze razítko „SPIS“. Tyto listiny pak GŘC celním úřadům, vč. žalovaného, zaslalo až přípisem ze dne 21. 2. 2020, č. j. 11449/2020-900000-331.1. Podle žalobce tak žádný z celních úřadů v době kontroly neměl k dispozici žádná rozhodnutí od Ministerstva, natož pak taková, opatřená doložkou právní moci.
19. Jelikož si GŘC zřejmě bylo vědomo absence právní moci u změnových rozhodnutí předložených Ministerstvem, požádalo jej ne 16. 4. 2020 o informace o způsobu doručení těchto rozhodnutí společně s uvedením dne nabytí právní moci; o to požádalo až dva měsíce po zadržení věcí. Ministerstvo poté informovalo právní předchůdkyni žalobce o chybně

vyznačené doložce právní moci u změnového rozhodnutí č. j. MF-38884/2015/34-4 tak, že správné datum je 26. 9. 2015. Na jejím změnovém rozhodnutí však byla doložka právní moci vždy vyznačena ke dni 26. 9. 2015. Z toho vyplývá, že na verzi rozhodnutí evidované v SDSL nebyla vyznačena správná doložka právní moci až do dubna 2020 a je možné, že na něm nebyla doložka nabytí právní moci vyznačena vůbec, ačkoliv na jeho základě celní úřady zadržely věci ve vlastnictví právního předchůdce žalobce.

20. Žalovaný nadto předmětná rozhodnutí neměl v době kontroly k dispozici, spoléhal se pouze na informace od GŘC a Ministerstva, a ty tak nebyly součástí správního spisu. Jestliže nezbytné podklady založil do správního spisu až se zpožděním, byl jeho postup nezákonný. Žalobce připomněl, že není možné, aby ve správním spisu žalovaný nevedl důležité informace týkající se správního řízení a aby z nich poté údajně vycházel a zpětně je dohledával. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 3 As 157/2017 - 222.
21. Argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě pak žalobce odmítl, opětovně poukázal na závěry Krajského soudu v Ostravě a zdůraznil, že případy řešené Krajským soudem v Brně i Krajským soudem v Ostravě se v podstatných rysech shodují a lze z nich vycházet. Pro úplnost pak dodal, že údajná telefonická a online komunikace s GŘC a Ministerstvem nemůže zhojit nezákonnost postupu žalovaného, jenž ve správním spise před zadržením dokumenty, kterých se dovolává, nevedl.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud u napadeného rozhodnutí neshledal.
23. S ohledem na důvody uváděné žalobcem v návrhu na vydání předběžného opatření dospěl přitom k závěru, že jsou dány důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci podle § 56 odst. 1 s. ř. s. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, protože s tímto postupem účastníci řízení souhlasili. Soud také ve věci neshledal potřebu provádět dokazování, neboť všechny pro posouzení rozhodné podklady se nacházejí ve správním spise, jímž se ve správním soudnictví zpravidla nedokazuje – soud z něj vychází. Z tohoto důvodu soud také neshledal důvod provádět listinné důkazy navrhované žalobcem.
24. Podstatou nyní projednávané věci je posouzení mezi stranami sporné otázky, zda žalovaný mohl v době kontroly nabýt důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, které ho opravňovalo k zadržení technických hracích zařízení (videoloterijních terminálů) a souvisejících věcí.
25. Podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách lze zadržet věc, „je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Osoba pověřená dozorujícím orgánem ústně oznámí opatření o zadržení věci osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a

neprodleně vyhotoví úřední záznam, ve kterém bude uveden i důvod zadržení, popis zadržených věcí a jejich množství. Osoba pověřená dozorujícím orgánem předá kopii úředního záznamu osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a stejnopis doručí dozorované osobě.“ Zadržení věci trvá do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jejím propadnutí nebo zabrání, případně do doby, kdy bude prokázáno, že se nejedná o věc, v souvislosti s jejímž užíváním dochází k porušování tohoto zákona (§ 121 odst. 4 věta první zákona o hazardních hrách).

26. „Důvodné podezření“ je neurčitý pojem, který je nutné vykládat vždy s ohledem na okolnosti daného případu. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008 č. j. 9 Afs 110/2007 - 102, č. 1729/2008 Sb. NSS vyplývá, že důvodné podezření musí být *„založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznatcích“*. Míra pochybností musí být natolik intenzivní, aby bylo pravděpodobné, že došlo k porušení zákona (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2019 č. j. 2 As 257/2018 - 87, č. 3881/2019 Sb. NSS, bod 23), nemusí však být postaveno na jisto, že k porušení nesporně došlo. Jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004 č. j. 5 A 1/2001 - 56, č. 329/2004 Sb. NSS, či ze dne 29. 6. 2011 č. j. 1 As 64/2011 - 83, prokázání porušení povinnosti a určení toho, kdo je za ně odpovědný, je předmětem následného řízení. Důvodnost podezření musí být nepochybně opřena o dostatečně určitou skutečnost, zákon však nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvláště kvalifikovanou nebo přicházející z určitého zdroje.
27. Přestože se tyto rozsudky netýkají přímo posuzování důvodnosti podezření podle § 121 zákona o hazardních hrách, jejich obecná východiska jsou nepochybně platná i v nynější věci. K odlišné míře podloženosti důvodného podezření při zadržení zařízení a následně při samotném správním řízení, v němž se má důvodnost takového podezření potvrdit, se pak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 As 171/2018 - 55, v němž uvedl, že *„(z) správního spisu je zřejmé, jak kontrolori celního úřadu získali důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním zadržených herních zařízení byl porušován zákon. Tyto zjištěné skutečnosti podle krajského soudu k zadržení věci v souladu se zákonem stačily; zda bude následně podezření potvrzeno nebo vyvráceno, je věcí případného navazujícího správního řízení, ve kterém se bude přítomnost proku náhody hodnotit podrobněji.“*
28. Důvodné podezření v projednávané věci shledával žalovaný v existenci rozdílných znění změnových rozhodnutí z roku 2015, neboť ta předložená při kontrole svým zněním neodpovídala rozhodnutím evidovaným ve spisovém materiálu Ministerstva ani v systému SDSL. S předloženými povoleními neměla korespondovat ani Ministerstvem evidovaná žádost týkající se daného povolení. Tyto skutečnosti se podávají jak z úředního záznamu o zadržení věci ze dne 11. 2. 2020 (podepsaný 12. 2. 2020 v 0:35 hod.), sp. zn. 118504-2020-510000-61.1, tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud přitom ze správního spisu předloženého žalovaným na nosiči CD ověřil, že se

v něm skutečně nacházejí dvě rozdílné verze změnových rozhodnutí z roku 2015, jedna předložená právním předchůdcem žalobce při kontrole a druhá získaná od Ministerstva. Tato znění se navzájem odlišují tím, že na rozhodnutích předložených Ministerstvem nejsou ve výroku I. uvedena (měněna) původní rozhodnutí z roku 2013, jež právní předchůdce žalobce při kontrole předložil a jež mají dokládat oprávnění k provozu sázkových her v předmětné provozovně. Soud dále ze správního spisu ověřil, že ani údaje na společné žádosti společnosti MASOX a právního předchůdce žalobce ze dne 20. 8. 2020, která byla orgánům celní správy postoupena v rámci dopisu Ministerstva ze dne 11. 2. 2020 (k němu viz níže) skutečně

nekorespondují s údaji ve změnových rozhodnutích z roku 2015 předložených při kontrole, a to konkrétně v tom, že původní rozhodnutí z roku 2013 nejsou ve společné žádosti vůbec uvedena. K posledně uvedenému pak soud ještě dodává, že pokud tedy žalobce namítal, že společná žádost tato rozhodnutí obsahuje, má zřejmě k dispozici jiné znění žádosti, než to, kterým disponuje Ministerstvo a které je obsažené ve spise. Dílčí námitka, podle níž žalovaný v tomto směru odůvodnil své podezření i nepravdivou informací, proto není důvodná.

29. K vlastní podstatě věci, tj. otázky, zda popsane nesrovnalosti žalovanému oprávněně založily důvodné podezření o porušování zákona o hazardních hrách ve smyslu § 121 tohoto zákona, soud především podotýká, že prakticky totožnými případy žalobce (ve vztahu k dalším provozovnám) se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, a to právě na podkladě kasačních stížností proti zrušujícím rozsudkům Krajského soudu v Brně a Krajského soudu v Ostravě, na něž odkazoval žalobce. Kasační soud ve svých recentních rozsudcích ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 191/2020 - 76, a ze dne 6. 1. 2021, č. j. 6 As 247/2020 - 44, zdůraznil, že při kontrole nelze po správním orgánu požadovat, aby prováděl složité dokazování či sbíral další podklady pro potvrzení svého podezření. *„Správní orgán nemůže při zadržení věci mít najisto posouzené skutečnosti rozhodné pro závěr o protiprávním jednání, ke kterému došlo v souvislosti se zadrženými věcmi. Až v následné fázi správního řízení, ve které bude rozhodovat o tom, zdali skutečně došlo k porušení zákona o hazardních hrách, bude muset porušení tohoto zákona prokázat i z jiných skutečností než z odlišných verzí změnových rozhodnutí.“* Nejvyšší správní soud přitom v obou případech dospěl k závěru, že samotná existence dvou rozdílných znění změnových rozhodnutí z roku 2015 mohla zakládat dostatečný skutkový podklad pro důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách a rozhodnutí krajských soudů zrušil.
30. Vzhledem k tomu, že v nyní projednávaném případě zadržel žalovaný technická herní zařízení na základě identického podezření jako v případech posuzovaných Nejvyšším správním soudem, a k tomu, že zdejší soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit, v plné míře odkazuje na odůvodnění obou citovaných rozsudků kasačního soudu. Konstatuje přitom, že ve věci není sporu o tom, že zde existují dvě rozdílná znění týchž rozhodnutí s tímž číslem jednacím. Nejde tedy o případ, že by rozhodnutí předložená při kontrole v evidenci Ministerstva vůbec nebyla (proto, že by se třeba nějakým způsobem ztratila), ale o případ, kdy Ministerstvo ve svých spisech i v systému SDSL zcela jednoznačně změnová rozhodnutí z roku 2015 eviduje, ta se však odlišují od těch předložených žalobcem. Dle evidovaného znění přitom předchůdce žalobce neměl v době kontroly oprávnění provozovat technická herní zařízení, která žalovaný zadržel.
31. Podle soudu tak tyto skutečnosti zakládají zcela konkrétní podezření o oprávnění žalobce (jeho právního předchůdce) zadržená zařízení provozovat, a to bez ohledu na to, že při kontrole byla změnová rozhodnutí z roku 2015, vč. doložky právní moci, předložena. K tomu soud uvádí, že žalovaný při zadržení věci netvrdil, že by na základě předložených změnových rozhodnutí nemohl právní předchůdce žalobce zařízení provozovat, pouze vyslovil jednoznačně identifikované podezření, že tomu tak být nemusí. Případné posouzení toho, které z těchto rozhodnutí je skutečně to „originální“ je pak otázkou až následného správního či trestního řízení, jak ve svém vyjádření zmiňoval žalovaný.

32. Klíčové žalobní námitky, podle níž žalovaný zadržel technická hrací zařízení a související věci nedůvodně, tak soud s ohledem na výše uvedené nepřisvědčil. Nedůvodnými jsou i odkazy žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Brně, potažmo Krajského soudu v Ostravě, neboť závěry těchto soudů byly Nejvyšším správním soudem překonány.
33. Pokud jde dále o argumentaci žalobce uvedenou v jeho replice ze dne 13. 10. 2020, k výkladu pojmu „důvodné podezření“ se již soud vyjádřil výše. Na tomto místě považuje za vhodné jen doplnit, že argumentace judikaturou vztahující se k místním šetřením Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, resp. právu na nedotknutelnost obydlí, nelze označit za přílehlavou. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2021, č. j. 6 As 247/2020 - 44, totiž zdejší soud musí upřesnit, že opatření o zadržení věci podle § 121 zákona o hazardních hrách nelze považovat za zásah do práva na ochranu obydlí.
34. K další v replice obsažené argumentaci, poukazující stručně řečeno na nedostatky evidencí Ministerstva a na nepodloženost postupu žalovaného v době kontroly (absenci podkladů ve spise), pak soud předesílá, že tyto námitky považuje za opožděně uplatněné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. V tomto směru lze poukázat na konstantní závěry judikatury, podle níž „*v replice podané po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (jako je tomu i v nynější věci, pozn. soudu)... nemůže žalobce vznášet nové žalobní body...*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 1 Afs 54/2006 - 86). Soud přitom tyto námitky nevnímá jako rozhojnění jiného včasného žalobního bodu, neboť žalobce ve své žalobě vůči nedostatkům v evidenci Ministerstva, spojenými např. s (ne)vyznačením doložek právní moci, výslovně nebrojil, stejně tak nevznášel námitky vůči tomu, že žalovaný v době kontroly vůbec neměl k dispozici listiny, jichž se dovolával.
35. Pro úplnost však soud k těmto námitkám přesto uvádí alespoň následující.
36. Předně, jakékoliv dílčí nedostatky evidence Ministerstva předpokládané žalobcem podle soudu bez dalšího neodůvodňují závěr, že by snad žalovaný nemohl v době kontroly z těchto evidencí vycházet a založit na nich své podezření. Dále je potřeba dodat, že ani z dopisu Ministerstva ze dne 24. 1. 2020 ani z dopisu ze dne 7. 2. 2020, které předcházely průběhu kontroly, nadto žádné konkrétní pochybnosti, zcela zpochybňující následnou tezi žalovaného, nevyplynou. Naopak, z obou těchto přípisů vyplývá, že povolení vyplývající z původních rozhodnutí z roku 2013 svědčí stále společnosti MASOX, přičemž z dopisu ze dne 24. 1. 2020 se jednoznačně podává názor Ministerstva, že změnovými rozhodnutími z roku 2015 nedošlo ke změně subjektu u těchto původních povolení, neboť tato v nich uvedena nebyla.
37. Přítomnost odlišných změnových rozhodnutí z roku 2015, z níž při kontrole vycházel žalovaný, ve své evidenci ostatně Ministerstvo potvrdilo i následně ve sdělení ze dne 22. 4. 2020, jež se vyjadřovalo k otázce vyznačení právní moci. K otázce vyznačení doložek právní moci na těchto změnových rozhodnutích pak soud uvádí, že absence či nesprávnost doložek právní moci na rozhodnutích Ministerstva neprokazuje správnost rozhodnutí předložených během kontroly a nezpochybňuje tak důvodnost pochybností žalovaného. Ze sdělení ze dne 22. 4. 2020 ani z ničeho jiného nelze dovodit, že by dne 25. 9. 2015 Ministerstvo právnímu předchůdci žalobce předložilo změnová rozhodnutí, která by zahrnovala i původní rozhodnutí z roku 2013 (obdobně viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 191/2020 - 76, bod 28).
38. Pokud jde o námitky odvolávající se na to, že ve správním spise není zachyceno, že by žalovaný v době kontroly reálně disponoval porovnávány změnovými rozhodnutími z roku 2015, soud žalobci přisvědčuje potud, že písemná zpráva Ministerstva ze dne 11. 2.

2020, jež obsahovala evidovaná změnová rozhodnutí z roku 2015, byla elektronicky podepsaná až 12. 2. 2020; tato zpráva byla jednotlivým celním úřadům, vč. žalovaného, ze strany GŘC přeposlána nejdříve přípisem ze dne 12. 2. 2020 a podrobněji pak přípisem ze dne 21. 2. 2020. V době kontroly tudíž tato písemnost skutečně nemohla být žalovanému známa. To však neznamená, že by žalovaný v době kontroly rozhodnutími evidovanými Ministerstvem nedisponoval. Žalovaný v tomto ohledu již v napadeném rozhodnutí uvedl, že předložená změnová rozhodnutí kontrolní skupina během kontroly ověřila prostřednictvím odboru Dohledu GŘC u Ministerstva, tedy dálkově, k čemuž později do správního spisu založil úřední záznam, podle kterého komunikace probíhala telefonicky a přes aplikaci *WhatsApp* (předložená rozhodnutí byla nafovčena a na základě toho porovnána). Na tomto postupu neshledává soud nic problematického, zvláště když z videozáznamu z průběhu kontroly ověřil, že tyto skutečnosti byly na místě s oprávněnou osobu právního předchůdce žalobce diskutovány a tato osoba byla o zjištěných nesrovnalostech informována. K tomu mohlo z povahy věci dojít jen tehdy, jestliže měl žalovaný tyto dokumenty, byť jen elektronicky, k dispozici. Poukázat lze koneckonců také na již opakovaně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 191/2020 - 76 v němž tento přenositelně pro projednávání případ dovedil, že „*minimálně změnová rozhodnutí z roku 2015 a původní rozhodnutí z roku 2013 musel mít žalovaný k dispozici v průběhu kontroly, jelikož právě z nich zjistil nesoulad předložených změnových rozhodnutí se změnovými rozhodnutími evidovanými v systému MF a z původních rozhodnutí zase zjistil, která technická herní zařízení má v provozovně zadržet (šlo o zařízení, která byla uvedena ve čtveřici původních rozhodnutí, která podle jeho verze změnového rozhodnutí nebyla převedena na právní předchůdkyni žalobkyně).*“

VI. Závěr a náklady řízení

39. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
41. Pokud jde o výrok IV. tohoto rozsudku, ten vychází ze skutečnosti, že žalobce v průběhu řízení uhradil soudní poplatek za podání žaloby a za předběžné opatření celkem ve výši 8 000 Kč, přestože soudní poplatek za žalobu činí 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu k zákonu č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů] a za předběžné opatření 1 000 Kč (položka 5 Sazebníku poplatků), tj. celkem 4 000 Kč. Platby ve výši 3 x 1 000 Kč z 31. 8. a 2. 9. 2020 soud přiřadil k řízením pod sp. zn. 18 Af 10/2020, 18 Af 11/2020 a 18 Af 12/2020, u nichž žalobce zřejmě omylem přes výzvu soudní poplatek za předběžné opatření neuhradil. Rozdíl ve výši 1 000 Kč pak soud jako přeplatek podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. výrokem IV. žalobci vrátil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. ledna 2021

Mgr. Aleš Sabol v. r.

předseda senátu